

Arrest

nr. 142 114 van 27 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Beninse nationaliteit te zijn, op 12 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Beninse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Lokossa (departement Mono). Toen u een jaar of 6-7 was verhuisde u met uw ouders naar Porto Novo (departement Ouémé). U bent het enige kind van uw ouders. U huwde met (A.S.), met wie u 3 kinderen kreeg. Zij kwam na jullie huwelijk inwonen in uw familiehuis. Uw vader had sinds u jong was problemen met zijn familie, maar u kent de oorzaak van deze problemen niet. Door deze problemen werd u verplicht om in het 4de leerjaar te stoppen met naar school te gaan. De familie van uw vader wilde jullie beheksen en daarom droeg u altijd amuletten om u te beschermen. Begin 2010 werd uw vader ziek. 3 maanden nadat hij ziek werd gaf uw vader u de documenten van een terrein dat eigendom was geweest van zijn vader, met het uitdrukkelijk verzoek deze documenten aan niemand te geven. Hij vroeg u om het terrein te verkopen en met het geld u en uw moeder te onderhouden als hij er niet meer zou zijn. Hij zei dat u met het geld van

het terrein zijn medische kosten moest betalen. Een maand nadat uw vader u de eigendomsdocumenten had toevertrouwd kwamen familieleden deze documenten van het terrein opeisen. U zei dat u deze documenten niet in uw bezit had. In augustus 2010 overleed uw vader. Een week later overleed uw moeder. De familieleden van uw vader zeiden dat u hetzelfde zou overkomen als u hen de eigendomsdocumenten van het terrein niet gaf. Daaruit leidde u af dat de familie van uw vader uw ouders dood had bewerkstelligd via voodoo. Familieleden van uw vader kwamen 3 keer de eigendomsdocumenten opeisen, maar u ging niet op hun verzoek in. Toen (A.), de zoon van uw oom langs vaderskant, u zei dat de familie zich voorbereidde om u te beheksen en u om te brengen besloot u het land te verlaten. U dook gedurende een week onder, bij (An.), een Beniner, die u hielp om het land te verlaten. U gaf hem 200.000CFA en in januari 2011 nam u het vliegtuig met onbekende bestemming in Europa. Vanuit dit onbekend Europees land reisde u per trein verder naar België. U kwam er op 2 januari 2011 aan en vroeg op 4 januari 2011 asiel aan in België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat uw ouders zijn overleden doordat zij door de familie van uw vader werden behekst en u vreest hetzelfde lot te zullen ondergaan omdat u weigert de eigendomsdocumenten van een terrein aan uw familieleden te geven.

Uw verklaringen omtrent de door u ingeroepen asielmotieven zijn echter bijzonder vaag en niet overtuigend.

Zo verklaarde u dat de problemen tussen uw vader en zijn familie, die – zo blijkt uit uw verklaringen – aan de basis lagen van uw problemen met uw vaders familie, reeds dateerden uit het verleden en stelde u dat u door deze problemen genoodzaakt was om in het 4de leerjaar te stoppen met naar school gaan (gehoor CGVS, p. 10). Toen u echter gevraagd werd welke problemen uw vader precies had met zijn familie, kon u daar niet op antwoorden (gehoor CGVS, p. 10-11). Dit is des te merkwaardiger, omdat u eveneens verklaarde dat uw vader u – als zijn enig kind – alles vertelde (gehoor CGVS, p. 11). Gevraagd wat hij u dan vertelde over zijn problemen, antwoordde u 'Veel; hij vertelde mij veel' en gevraagd wat hij u dan vertelde, antwoordde u in zeer vage bewoordingen dat hij zei dat ze tegen hem waren, ze konden niet fier zijn op hem zei hij altijd'. Gevraagd waarom ze niet fier konden zijn op uw vader, bleef u het antwoord schuldig (gehoor CGVS, p. 11). Men zou toch verwachten dat u minstens een aanwijzing zou kunnen geven voor hetgeen aan de basis lag van de problemen tussen uw vader en zijn familie, te meer omdat dit klaarblijkelijk een impact had op uw persoonlijk leven, doordat u bij voorbeeld niet langer naar school mocht gaan. De vaststelling dat u hierover niets kan zeggen, roept vragen op bij de waarachtigheid van deze problemen. Toen u tot slot nog gevraagd werd of uw ouders nooit gedacht hebben om elders te gaan leven (om aan de problemen met uw vaders familie te ontkomen), temeer omdat in het huis waar zij woonden ook (vijandig gezinde) familieleden van uw vader woonden (gehoor CGVS, p. 4 en 12), antwoordde u andermaal dat u het niet weet en dat ze het niet zeiden (gehoor CGVS, p. 11).

Verder kon u ook volstrekt niets zeggen over het eigendomsrecht van het terrein waarvan u de eigendomsdocumenten van uw vader had gekregen. Gevraagd wie er na de dood van uw vader recht had op het terrein van uw grootvader waarvan uw vader u de eigendomsdocumenten had gegeven, antwoordde u dat u het niet wist en dat uw vader u enkel het papier zou hebben gegeven (gehoor CGVS, p. 11). Wanneer u later tijdens het gehoor nogmaals gevraagd werd wie er recht had op het terrein na de dood van uw vader, antwoordde u andermaal het niet te weten en voegde u eraan toe dat uw vader u alleen zei dat u het papier aan niemand mocht geven (gehoor CGVS, p. 13). Het is erg ongeloofwaardig dat u als enige zoon van uw vader (die u nota bene 'alles' vertelde (gehoor CGVS, p. 11)) niet eens zou weten wie er recht had op het terrein waarvan u de eigendomsdocumenten had gekregen, al was het maar om te kunnen inschatten of de familieleden van uw vader – wanneer zij de eigendomsdocumenten claimden – dit al dan niet terecht (i.c. gesteund door het eigendomsrecht) deden. Dat u dit volstrekt niet weet roept dan ook vragen op bij de waarachtigheid van het door u geschetste eigendomsconflict.

Tevens legde u ook erg vage en weinig overtuigende verklaringen af over de eigendomsdocumenten van het terrein die u via uw vader in het bezit zou hebben gekregen. U verklaarde dat de familie van uw vader die voor het eerst kwam opeisen toen uw vader ongeveer 4 maanden ziek was (gehoor CGVS, p. 12). Gevraagd hoe ze wisten dat u de documenten had, antwoordde u het niet te weten (gehoor CGVS, p. 12). Wanneer u gevraagd werd wat de familieleden met de documenten wilden doen, bleef u ook het antwoord schuldig (gehoor CGVS, p. 13). Op de vraag waarom ze de documenten precies vroegen toen uw vader ziek was [en dus vóór zijn overlijden], antwoordde u opnieuw het niet te weten (gehoor CGVS, p. 13). Gevraagd wat er in de eigendomsdocumenten stond, antwoordde u dat u het niet weet; dat u niet

naar school gegaan bent, maar dat u weet dat het papier van het terrein is (gehoor CGVS, p. 13). Niettemin wekt het verbazing dat u zo weinig details kan geven over de intenties van de familie van uw vader in verband met de eigendomsdocumenten en over wat er in de eigendomsdocumenten wordt beschreven, te meer omdat deze documenten de kern van uw beweerd conflict met de familie van uw vader uitmaken. Op de vraag waar de eigendomsdocumenten zich nu bevinden, antwoordde u dat u ze thuis [i.e. in Benin] liet. Gevraagd waarom u dat deed, zei u dat u deze niet kon meenemen waar u werkte (gehoor CGVS, p. 13). Wanneer de protection officer u vroeg waarom u de papieren niet meenam, vermits u toch niet wilde dat ze in handen vielen van hen die ze wilden, antwoordde u dat u ze thuis bewaarde en dat u geen tijd had om ze te nemen toen u problemen kreeg (gehoor CGVS, p. 13). Uit uw verklaringen blijkt echter dat de familie van uw vader 3 keer naar u toekwam om de eigendomsdocumenten op te eisen (gehoor CGVS, p.10), waaruit kan worden afgeleid dat de problemen zich niet zo plots voordeden dat u geen tijd meer zou hebben gehad om de eigendomsdocumenten in veiligheid te brengen door ze permanent bij u te houden. Bovendien wekt het verbazing dat u de eigendomsdocumenten in Benin achterliet, precies omdat het feit dat de familie deze documenten opeiste en u dit weigerde (en vreesde te worden behekst en te sterven) de redenen waren waarom u Benin zou hebben verlaten.

Het roept evenzeer vragen op over de waarachtigheid van uw verklaringen over het conflict met de familie van uw vader over eigendomsdocumenten dat u vanuit België via (R.), een Beniner wiens naam u toevallig op Facebook zag en met wie u contact legde, een Beninse nationale identiteitskaart voor u liet maken (gehoor CGVS, p. 7-8), maar dat u van dit contact geen gebruik zou hebben gemaakt om eventueel de eigendomsdocumenten te zoeken en u deze te bezorgen. Ook verbaast het dat u ontkennend antwoordde op de vraag of u via deze contactpersoon niet probeerde om te verifiëren waar uw vrouw zich bevindt en hoe het met haar en uw kinderen gaat (gehoor CGVS, p. 8). Uw verklaring dat de persoon met wie u contact heeft via Facebook uw 'zone' niet kent, is onvoldoende als verantwoording. Men zou immers toch verwachten dat u bovenal zou willen weten hoe het met uw vrouw en kinderen (met wie u nota bene in hetzelfde huis woonde als de vijandig gezinde familie van uw vader (gehoor CGVS, p. 5 en 12)) is gesteld. Toen u aan het begin van het gehoor werd gevraagd waarom u geen contact meer had met uw vrouw en kinderen, had u trouwens geantwoord dat u niemand kende die u kon contacteren (gehoor CGVS p. 5), wat in strijd is met uw latere verklaring dat u wel contact had met (R.) via Facebook.

Uit al het voorgaande kan worden besloten dat uw verklaringen dermate vaag en weinig overtuigend zijn, dat geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u bij terugkeer naar Benin een 'gegronde vrees voor vervolging' of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen.

U legde een kopie van uw Beninse identiteitskaart voor, die u – volgens uw verklaringen – door (R.) in Benin liet maken toen u zich al in België bevond (gehoor CGVS, p. 7-8). U verklaarde de originele kaart te zijn verloren. Doordat het een kopie betreft, is de bewijswaarde van dit document echter erg beperkt. U legde daarnaast foto's neer van het dode lichaam van uw vader en van het dode lichaam van uw moeder. Uit de foto's kan echter niet worden afgeleid in welke omstandigheden deze 2 mensen zijn overleden en of het om uw ouders gaat. De foto's van voodoofiguren en de amuletten die u op uw lichaam draagt en tijdens het gehoor liet zien, bevestigen dat traditionele religies belangrijk zijn in Benin en zouden kunnen aantonen dat u gelooft in de beschermende kracht van amuletten, maar deze foto's en amuletten vormen geen bewijs voor de problemen die u aanhaalde, laat staan voor het bestaan van een 'gegronde vrees' of een 'reëel risico' bij terugkeer naar uw land van oorsprong. U legde tot slot geen enkel bewijs voor van uw reisweg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Voorafgaand merkt hij op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) zijn verhaal subjectief heeft geïnterpreteerd. Er worden uitsluitend enkele "spijkers-op-laag-water" opgesomd. Uitsluitend de indicaties die volgens het CGVS erop zouden kunnen wijzen dat verzoekers relaas niet plausibel zou zijn worden genoemd terwijl "de sterke indicaties dat het verhaal van verzoeker wel geloofwaardig is" worden genegeerd. Het CGVS is dus bevooroordeeld en doet aan

“cherry-picking”. Dergelijke bevooroordeeldheid (bias) van het CGVS is in strijd met de waarheidsvinding en met het beginsel van verbod van willekeur.

Het CGVS heeft geen zogenaamde *“baseline”* om te bepalen of verzoeker de waarheid spreekt of niet. Het verhoor van iemand vergt *“een forensisch-psychologische opleiding en ervaring om te achterhalen of iemand liegt of niet”*. Die opleiding heeft de medewerker van het CGVS die het gehoor deed niet. *“De medewerker van het CGVS kan dan wel proberen – uit goed gemeend amateurisme – om de waarheid te achterhalen”* maar dat rechtvaardigt niet dat een verregaande beslissing zoals de bestreden beslissing wordt genomen. Het verhoor werd bovendien vanuit een vooringenomen (bevooroordeelde) houding gedaan. Het CGVS, althans de medewerker, lijkt er uitsluitend op gericht om dingen te benoemen die erop zouden wijzen dat het verhaal van verzoeker ongeloofwaardig is. Bevestigende feiten worden verzwegen. Dit is geen faire behandeling en leidt tot willekeur.

Verzoeker citeert artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève. Hij bevestigt zijn eerdere verklaring dat hij niet op de hoogte is welk conflict aan de basis van de familieruzie lag. Zijn vader vertelde hem hierover niets. Verzoeker bevestigt dat hij hierdoor niet meer naar school kon gaan.

Verzoeker zocht niet uit wie juridisch gezien recht had op het terrein. Hij ging slechts tot het vierde jaar naar school en had niet de juridische reflex om uit te zoeken wie erfenisgerechtigd is.

Waarom zijn familie vroeg naar de documenten en wat zij ermee wilde doen, kan verzoeker niet zeggen.

Hij nam het document voorts niet mee omdat zijn leven in gevaar was en hij enkel dacht aan het redden van zijn leven. De documenten waren van ondergeschikt belang.

Verzoeker bevestigt dat hij zijn identiteitskaart bekwam via een Facebook-connectie. Hij heeft geen contact met zijn vrouw en kinderen.

Verzoeker herhaalt nogmaals dat de medewerker van het CGVS vooringenomen en bevooroordeeld was. Veel van de aangevoerde punten zijn subjectief. In de motivering worden feiten achterwege gelaten, verdraaid, verkeerd geïnterpreteerd en is er enkel een focus om spijkers-op-laag-water te zoeken met als enig doel het verhaal ongeloofwaardig te maken. Er is dus sprake van willekeur bij het CGVS.

2.1.2. Verzoeker voert inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus de schending aan van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet). Hij baseert zich op artikel 48/4, § 2, b) en verwijst naar de hoger gedane uiteenzetting.

2.2.1. Waar verzoeker voorafgaand de bekwaamheid van de medewerker van het CGVS in vraag stelt, poneert dat deze niet de nodige opleiding en ervaring had om de waarheid te achterhalen en aangeeft: *“De medewerker van het CGVS kan dan wel proberen – uit goed gemeend amateurisme – om de waarheid te achterhalen, maar dat rechtvaardigt niet om daaraan een verregaande beslissing zoals in deze zaak is genomen, te nemen”*, dient te worden opgemerkt dat het poneren van zulke algemeenheden, zonder deze nader uit te werken, te onderbouwen of op de bestreden motivering en beslissing te betrekken, bezwaarlijk kan volstaan om afbreuk te doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Verzoeker toont geheel niet aan dat de medewerker van het CGVS niet of onvoldoende bekwaam zou zijn geweest om hem te horen of een beslissing te nemen. Evenmin toont hij aan dat of waar dit de wijze waarop het gehoor verliep of het afleggen en/of het neerschrijven van zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Verder toont hij geheel niet aan op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

2.2.2. Verzoeker beweert daarenboven herhaaldelijk dat de medewerker van het CGVS vooringenomen en bevooroordeeld zou zijn geweest, als enig doel zou hebben gehad om zijn verhaal ongeloofwaardig te maken, uitsluitend zou hebben gezocht naar elementen in zijn nadeel, de elementen in zijn voordeel bewust zou hebben verzwegen en genegeerd en door dit alles zijn aanvraag niet fair en willekeurig zou hebben behandeld. Hij laat echter na om deze – nochtans ernstige – aantijgingen aan het adres van het CGVS te staven, nader uit te werken of te onderbouwen aan de hand van concrete elementen en argumenten. Hij beperkt zich integendeel andermaal tot het uiten van een aantal algemene beweringen en brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid.

Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in zijn nadeel in de beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofdte van het CGVS geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen. Verzoeker laat bovendien na om *in concreto* aan te tonen dat of welke elementen van zijn relaas niet of onvoldoende in aanmerking zouden zijn genomen. Evenmin werkt hij nader uit dat, waar of op welke wijze dit van invloed zou kunnen zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

2.2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.5. Verzoeker dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aan te tonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn familie zich tegen hem keerde vanaf het moment dat zijn vader de eigendomsdocumenten van een grond aan verzoeker gaf, dat zijn familie zich tot hem richtte om deze eigendomsdocumenten op te eisen en dat zijn familieleden dreigden dat hem iets zou overkomen indien hij weigerde de eigendomsdocumenten aan hen te geven (administratief dossier, stuk 4, p.10; stuk 20, vragenlijst, p.2). Deze door verzoeker beschreven moeilijkheden en asielmotieven, met name de wil van zijn familieleden om hem de eigendomsdocumenten afhandig te maken, houden geen verband met één van de voormelde vervolgingsgronden en kunnen bijgevolg niet worden aanzien als 'vervolging' in de zin van het Verdrag van Genève.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter ondersteuning van zijn voorgehouden reisweg naar België, en dit ondanks dat hij deze deels per vliegtuig zou hebben afgelegd. Verzoeker legde omtrent deze reisweg daarenboven ongeloofwaardige verklaringen af. Hij kon niet de minste precisering geven omtrent de documenten die bij zijn reis zouden zijn gebruikt. Verder kon hij niet aangeven met welke vliegmaatschappij hij zou hebben gereisd. Bovendien wist hij niet waar hij zou zijn geland en van waaruit hij de trein richting België nam (administratief dossier, stuk 20, verklaring, nr.34-35).

Verzoeker verklaart problemen te hebben gekend met zijn familieleden nadat zijn vader hem de eigendomsdocumenten van een grond toevertrouwde. Uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing blijkt echter dat hij, hoewel hij beweerde dat de problemen tussen zijn vader en de familie die hieraan ten grondslag lagen reeds dateren uit het verleden en dat hij hierdoor in het vierde leerjaar moest stoppen met school, geen nadere toelichting kon verschaffen over deze problemen. Hij kon niet aangeven welke problemen zijn vader precies had met zijn familie, en dit ondanks dat zijn vader hem, in tegenstelling met wat hij beweert in het verzoekschrift, als diens enige kind alles vertelde. Verzoeker beweerde dat zijn vader hem veel zou hebben verteld over diens problemen doch verviel wanneer gevraagd werd wat hij hem dan vertelde in vage bewoordingen en kon niet aangeven waarom zijn familie niet fier kon zijn op zijn vader. Aangezien verzoeker zelf aangaf dat de problemen tussen zijn vader en zijn familie aan de basis lagen van zijn eigen problemen, dat deze problemen reeds dateerden uit het verleden en dat deze een grote invloed hadden op zijn persoonlijk leven, kon redelijkerwijze worden verwacht dat hij hierover minstens enige duiding zou kunnen geven. Bovendien blijkt uit de verklaringen die met reden worden aangehaald in de bestreden beslissing dat verzoeker niet wist of zijn ouders, te meer nu zij woonden in hetzelfde huis als datgene waarin vijandige familieleden woonden, ooit overwogen om te verhuizen om aan de vermeende problemen te ontkomen.

Verzoeker bleek verder geheel onwetend over het eigendomsrecht van het terrein waarvan hij de eigendomsdocumenten zou hebben gekregen. Uit de verklaringen zoals met recht weergegeven in de bestreden beslissing blijkt dat hij niet wist wie er recht had op het terrein. Aangezien hij de enige zoon van zijn vader was, zijn vader hem alles vertelde en hem de eigendomsdocumenten toevertrouwde en zijn familieleden deze documenten kwamen opeisen, kon van verzoeker worden verwacht dat hij zich er minstens van zou hebben vergewist wie er recht had op het terrein in kwestie, al was het maar om in te schatten of zijn familieleden al dan niet terecht aanspraak maakten op de eigendomsdocumenten.

Uit zijn verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt verder dat verzoeker uiterst vage verklaringen aflegde over de eigendomsdocumenten. Hij wist niet hoe zijn familie wist dat hij deze had, waarom zij de documenten vroegen toen zijn vader ziek was of wat zij met de documenten wilden doen. Hij bleek zelfs niet te weten wat er in deze eigendomsdocumenten stond. Dat verzoeker zich over dit alles niet zou hebben geïnformeerd wanneer zijn familie hem meermaals verzocht om de documenten af te geven, zelfs niet nadat zijn familie daarom zijn ouders zou hebben gedood en ook hem zou hebben bedreigd, is geheel niet geloofwaardig.

Nog daargelaten dat het in het licht van de verklaringen dat hij deze documenten weigerde af te geven, vreesde daardoor te worden gedood en daarom het land verliet bijzonder opmerkelijk is dat verzoeker de eigendomsdocumenten thuis zou hebben achtergelaten wanneer hij het land verliet, is het bovendien geenszins aannemelijk dat hij, zo zijn problemen zouden berusten op de waarheid, via zijn contacten met R. niet zou hebben getracht om deze eigendomsdocumenten te bekomen. Tevens is het niet aannemelijk dat hij zelfs niet zou hebben gevraagd aan R. om na te gaan waar zijn vrouw en kinderen zich bevinden en hoe het met hen gaat. De uitleg dat deze persoon verzoekers 'zone' niet kent kan zijn nalatigheid ter zake niet verklaren. Hij gaf immers aan dat hij zijn vrouw en kinderen eenvoudigweg achterliet en dat zij niet eens wisten dat hij wegging en of hij nog leefde. Derhalve kon worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om contact met hen op te nemen (administratief dossier, stuk 4, p.5-8).

De algemene, niet nader uitgewerkte en ongefundeerde bewering dat in de bestreden motivering feiten achterwege worden gelaten, worden verdraaid en verkeerd of subjectief worden geïnterpreteerd kan geenszins volstaan om afbreuk te doen aan de voormelde, concrete vaststellingen. Bovendien kan in dit kader worden opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, niet-overtuigende, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas.

De neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 19) vermogen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, de teloorgegangene geloofwaardigheid van het asielrelaas niet herstellen. Ten aanzien van de identiteitskaart kan bijkomend worden opgemerkt dat deze geen gegevens bevat die betrekking hebben op de aangevoerde asielmotieven of anderszins afbreuk kunnen doen aan het voormelde.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS